

Dos mesos i un dia al Nepal (V)

text TONYO FIBLA

22-10-2008 Dimecres.

El primer que hem de fer, és queixar-nos per la manca de cura en posar les fotos dels senyors de La Veu. No posen les que toquen i en dupliquen alguna que altra.

M'he pres la vida en tranquil·litat, com fan els nepalís: anar sense presses ni ansietats.

Com tots els dies, per a acompanyar el té amb llet, Bikram m'ha portat uarmari, una espècie de bunyols fets amb una pasta molt pareguda al xurro. Realment, calentets i acabats de fer, estan ben bons. Després seguim el nostre peculiar diccionari de paraules nepalí – newarí – català – espanyol. No sé si a cada paraula li donem el significat correcte però tampoc importa massa. L'únic que ens importa és la comunicació.

Això de seure amb ells i deixar passar el temps t'ensenya a anar coneixent cada vegada més la realitat de la seua vida, el dia a dia. Molts turistes diuen que Kathmandú és angoixant. Tot és molt relatiu, en la meua situació és summament relaxant. Sí que els carrers estan plens, molt plens, de motos i gent que va i ve, però quan te n'adones que la pressa que tenen és per a no res, veus que aqueixa angoixa ni els afecta ni t'afecta.

Bijay se n'ha anat a una festa de comiat d'un amic que se'n va a Austràlia. Ha agarrat dos puros i se'ls ha endut per a que se'ls fumen.

Jo m'he quedat a casa se l'avi parlant amb Àmala, la cunyada de Mukti, i se'n recorda de tots els que ha passat per aquella casa: Sefa, Joanvi, Manel, Paco, Quiteri, ...

Després hem començat a parlar del que estic fent en aquest dies per ací i del que fa Bijay, tant a Benicarló com ací. És ben normal que la família pregunte pel xiquet.

Hem passat una bona estona parlant en anglès. Ella el parla molt malament, i jo també, per això ens entenem perfectament.

Més tard me n'he anat a passejar per Kathmandú molt tranquil i assossegat, sense presses, sense fer cas als venedors. Per la Diagonal (Indra Chok) he estat deambulant més d'una hora.

Hi ha tres carrers paral·lels que van de punta a punta de Kathmandú i un quart que va en diagonal, d'ací el nostre bateig del carrer. Ací també podem trobar el Tibidabo, Swayambu.

He tronat a casa *baje, l'avi*, a fer una cervesa, l'he comprada a la tenda del costat i en aquell moment aplegava Tritha, el germà de Mukti. Hem omplit tres gots i per acompanyar hem menjat llonganissa que vam portar de Benicarló, un barrejat típic de Nepal, "berberetxos" i cigrons bullits, com sona. Àmala també ha tret un potet d'olives que li l'he fet guardar ja que són per a ells.

Hem fet la xarrada i en acabar vermut han tret els *momos*. Què bons estan! Me n'he menjat molts, massa, una vintena? No ho sé, però estaven boníssims.

Els *momos* són una espècie de rabiolis grans farcits de carn però de forma esfèrica que es couen al vapor i van acompanyats per una salsa, generalment picant, però en aquesta casa el *piro*, picant, no sol abundar.

Quan hem tornat a casa ha hagut reunió familiar a la cambra del pares. Jo també he pujat. Tots asseguts a terra sobre unes estores o coixins anaven parlant de les seues coses. Jo, com es pot imaginar, no me n'assabentava de res però Bijay, de tant en tant, m'anava traduint tot el que anaven comentat.

La recepta

Momos: Es fa la pasta amb farina, sal, un poc de mantega i aigua. Quan té la consistència adequada (com pasta de caneló crua i tendra) es deixa reposar, es fan boletes i després coquetes d'uns vuit centímetres de diàmetre per un o dos mil·límetres de gruix, com més fi, sense que es trenque, millor. Es posa damunt el farcit, la carn picada crua adobada amb espècies: comí en pols, una espècie de curri i coriandre, i es tanquen amb un petits pessics donant-los la forma característica. Es posen a coure al vapor en una espècie d'olla de cucús més ampla. Es mengen calents sucats amb una salsa que sol ser picant.

Número 715- 8 gener 2010 - 1'5 euros
setmanari d'Informació general i cultural- Any XV

la veu

de Benicarló

Un atur galopant
i una font de més
de 200.000 euros,
**la imatge
del 2009**

EL CÒMIC: "2010, una odisses que comença"

Un atur galopant i una font de més de 200.000 euros, la imatge del 2009

Ni xixa ni llimonà. 2.009 se n'ha anat deixant el regust amarg de la deixadesa municipal i amb la impressió de més vicis que beneficis. El repàs a la llarga llista d'obres que s'han realitzat a la ciutat no fan més que evidenciar la falta d'iniciativa del consistori, que ha deixat en mans de les administracions foranies les inversions en matèria de millores en infraestructures sense ser capaç de generar els recursos necessaris per a dinamitzar la ciutat. Zero en turisme, zero en participació ciutadana. Zero en transparència en la gestió de cara als ciutadans. Tímida remuntada en l'àrea de Cultura i manteniment de la d'Esports. I poc més. Però sobretot, un regidor-primer tinent d'alcalde-alcalde en funcions que segueix sent el rei i una ciutat que, sobre totes les coses, i malgrat els seus dirigents, segueix palpitant al ritme que marca el calendari festiu.

text REDACCIÓ

LA CALOR DE LA FOGUERA DE SANT ANTONI

Sant Antoni marcava l'inici de les festivitats a la ciutat. A l'empara de la seua foguera i de les lloes recitades des del carro, els benicarlandos esperaven esborrar el mal sabor de boca que els va deixar el 2.008. Ni per aquelles podien imaginar el que se'ls venia al damunt: la crisi colpejava la ciutat, més forta del que creia la majoria, i deixava a un elevat nombre de ciutadans al carrer. A meitat del mes de gener, la ciutat es rendia als peus del pilot benicarlando José Manuel Pellicer, guanyador de l'Àfrica Race. Amb regust a carxofa celebrava Benicarló la seua festa

a finals del mes de gener. L'homentatge a Pepa Fernández, directora del programa de RNE "No es un día cualquiera", era un dels plats forts de la programació, que tornava a repetir un esquema que al llarg dels anys ha anat perdent força d'atracció.

El mes de febrer portava el debat a les taules dels bars i punts de reunió de la ciutat. Una rotonda i una font eren suficients. En el cas de la nova rotonda construïda en l'encreuament del carrer de Peníscola i el Passeig marítim, el disseny de bandera dividia les opinions entre detractors i defensors. La col·locació de les pedres de colors, segons explicava l'equip de govern, té una explicació lògica. El canvi del parterre per flors de temporada suposa un cost d'entre tres-cents i

quatre-cents euros cada vegada que cal substituir-les. Una factura elevada per a temps de crisi. Per això es va decidir que es plantarien rosers. La celebració de les Falles, s'encarregaria de barrejar els colorins de la bandereta.

En l'àmbit cultural, la primavera s'obria amb la inauguració de l'exposició de Manuel Boix al MUCBE. L'amplia mostra sorprenia pel seu volum i la seua varietat. Quatre dècades de creació que relaxaven no només l'evolució del Boix il·lustrador, també les pulsions de la societat valenciana de les últimes dècades. I el punt dolcet a la primavera el posava, al mes d'abril, la presentació en societat del llibre 'Pastes i dolços de Benicarló', de Onada Edicions. Jordi Espiell i Antoni Alberich desempolsaven vells receptaris de Benicarló per recuperar la part més dolça de la tradició gastronòmica del municipi arreglant moltes de les receptes de la llibreta que la mare de Toni va anar recopilant durant llargues hores davant del forn del Bisquerí.

Al mes d'abril l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, aconseguia arrencar el comprimís del desbloqueig de l'Àngel Esteban al conseller d'educació, Alejandro Font de Mora. Si els terminis donats pel conseller es compliren, el nou col·legi estaria llest per començar, sense barracons, curs 2010-11. Els qui per fi van poder estrenar escola van ser els xiquets i xiquetes del

La nova regidora de cultura i l'exregidor de Policia i Seguretat

Èxit del festival benèfic amb les estrelles

text i foto VICENT FERRER

La vesprada de diumenge, al Pavelló Poliesportiu Municipal, es va celebrar un Festival Benèfic amb les Estrelles, organitzat per l'exjugador de futbol sala Tito García Sanjuán, amb la idea d'aconseguir joguets i menjar per als més necessitats.

L'esdeveniment va ser tot un èxit de públic, pel que, segons l'organitzador, tindrà continuïtat. Abans del festival els famosos que van participar oferiren una roda de premsa conjunta, destacant tots que no hi ha cosa de major valor que veure feliç a un xiquet amb un joguet o a una persona que pot donar de menjar als seus. El festival va ser presentat per José Ignacio Saliieron "Sinacio" que va anar presentant al públic els participants en els dos partits, un de bàsquet i altre de futbol sala. Van participar pel club Bàsquet Benicarló, Kiko, Emilio i Miravet; pel club Handbol Benicarló, Fede, Vero i Pipo; pel club Esportiu Benicarló, Raúl Mora i Marcos Cano; pel benicarló Futbol Sala, Valença i Chus; el músic José Luís Giménez; l'exjugador de Bàsquet José Luís Malvenga; el jugador de voleï platja, Pablo Herrera; l'exfutbolista Jesús García Sanjuán; el golfista Sergio García; els actors de Mujeres y hombres i viceversa, Efrén Reyero i Rafa Mora; i els de Fama a Bailar, Erik Hernández, Ginés Gil, Francisco Jiménez, Omar i Marcos; l'edil d'esports Joaquín Pérez Ollo; i l'alcalde de la ciutat Marcelino Domingo. Va obrir el festival el ballarí murcià Gines Gil, després d'això es va jugar un partit de bàsquet de deu minuts, on molts van poder comprovar que ficar el baló a la cistella no és tan fàcil; al final empat a quatre punts; va actuar a continuació un mag amb un nombre que va impressionar al públic, després d'això es va jugar el partit de futbol sala, en el qual l'equip de Tito García Sanjuán es va imposar als rivals per 5-1, ballant de nou els integrants de Fama en el descans i sorteiant-se durant el

mateix diversos regals entre els assistents a l'esdeveniment. Abans de començar Sergio García indicava, "va ser fàcil acceptar la invitació de Tito perquè sempre que tinc dates lliures acudisc a aquests festivals, he arribat des de Madrid però solament jugaré al futbol Sala perquè encara no tinc la mà dreta bé. L'important és passar-ho bé, que la gent xale d'una tarda de festa, i sobretot que es recapte el màxim possible". Per la seua banda l'organitzador es mostrava content al final, "estem contents per la gran resposta del públic, per a ser la primera vegada. Crec que el festival ha estat amè, ràpid i la gent ha gaudit de tot el que els hem donat. Amb aquest èxit crec que l'any que ve repetirem i segur que millorarem l'oferta".

REIVINDICACIÓ LEGÍTIMA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Començo queixant-me i reivindicant. La darrera vegada que vaig intentar escriure alguna cosa per a aquest infumable pamflet de pretensions acolorides vaig ser vilment censurat, sí, sí censurat. L'amo, amb els quatre xavos que diu que em donarà i que no veig mai, es pensa que té dret a tot, fins i tot a pegar-li estisorada on li sembla. I no és així senyor tirà, dictador, més que dictador. Dictador i garrepa perquè enguany, amb l'excusa de la crisi i fent-me vore com era de dolent per al meu colesterol, no hi ha hagut ni l'avortament de panera que altres vegades amb tanta solemnitat em lliurava i que —com a mínim el pot de préssec en almívar— era el gaudi nadalenc de la canalla familiar. Que siga l'última vegada, l'última vegada, que em talla un text, ni arbitràriament com ho ha fet en aquesta ocasió ni esgrimint motius de maquetació i/o continguts. Li vaig enviar amb la puntualitat amb què se m'exigeix la crònica del CDB —UD Vall d'Uxó. Com que vaig comprovar que el partit s'acabava tard i possiblement no tindria temps d'escriure res de substància vaig haver de recórrer a l'antic enginy periodístic de redactar prèviament dues cròniques, una per si guanyàvem i una altra per si perdíem. La diferència entre totes dos no eren més que un parell de línies que havia reservat per posar el resultat i, si era el cas, els golejadors. Em feia goig fer una pocsucada d'aqueixes. I que va fer l'amo? Doncs per allà on li va semblar, va tallar i el que va quedar allà no va ser més que una cosa inintel·ligible i que donava lloc a pensar que servidor era més burro del que en realitat és. Home, home, això no se li fa ni a un xiquet!

Deixem-ho córrer i avant, que no val la pena agarrar cavalla per personatgets com aquest. L'actualitat del Benicarló passa, sobretot —i ara em poso seriós—, per la inesperada i sobtada mort del soci Joaquín Escura Santapau. Tota una institució en el nostre club, tot un exemple de bonhomia i, sé que sona cursi, de benicarlandisme. Sempre deia als seus amics allò de tu seràs molt benicarlano, molt, però més que jo no. I era veritat, estava sempre preocupat per tot el que passava al nostre poble, ho vivia amb molta intensitat, potser massa. Un home pacífic i nerviós, patidor de mena, respectuós sempre amb tothom. Recordo de jove aquelles assemblees multitudinàries de socis que es feien a la tribuna del camp del Camí la Mar; ell sempre n'era un dels protagonistes, sempre però donava el seu parer amb educació i esperit constructiu, mai va criticar ningú que estiguera en cap Junta Directiva, mai. Tota una personalitat. L'últim partit que vam jugar a casa vam tindre ocasió de parlar un momentet i estava tot preocupat pel resultat que trauria el Vinaròs al camp d'un rival directe nostre, l'Alcora; va fer que el reporter Navas li picara per telèfon a la seua dona; que s'havia desplaçat al poble de les

rajoletes i els bombos, per comprovar com anaven a la mitja part. El Benicarló, i Benicarló, ha perdut amb Joaquin Escura un home de substància. En fi. Tant de bo el proper partit que juguem a casa la Junta estiga a l'altura de les circumstàncies i se li retia l'homenatge que es mereix. Ah! estic segur que des del Cel continuarà patint; el seu poble i el seu club són de patir.

Em penso, si no vaig molt errat, que aquest dissabte ja comencem a jugar. M'han dit, que Anayo definitivament ha marxat, que el davanter aquell que va marcar contra la ude és molt bo però que té incontinència verbal, que migcampista que ja va jugar de titular l'altre dia cobreix molt de terreny i que ja s'ha incorporat un altre central. Ja hi som, penso jo. Arribats ací em faig la pregunta de si el pobre senyor Abad que no va durar més un partit de festes d'agost i Luis de la Haba hagueren tingut tot açò, haguérem hagut de canviar d'entrenador? No sabrem mai, veritat?

Com deia, anem al camp del cuer, la Pobla de Farnals. Si els guanyem ens posem a sis punts d'ells i si ens guanyen, ens empaten.

Al mes de novembre es coneixien els primers casos de Grip A a Benicarló

ve de la pàgina anterior

Ródenas, que després d'anys de patiments, ocuparen el nou edifici al mes de maig. I per poc no poden fer ús de les seues infraestructures els amos dels xiringuitos desmuntables. Segons la Llei de Costes de l'any 1.988, els xiringuitos envaeixen les zones públiques habilitades per a l'oci ciutadà. La legislació ja prohibia aquesta ubicació, però Govern i ajuntaments han estat fent els ulls grossos fins enguany. Cal recordar que el passat any, el consistori va obligar als concessionaris de l'espai públic a instal·lar estructures que s'adequaven al model proposat per l'equip de govern. Els empresaris van realitzar una forta inversió per adaptar-se a aquesta exigència, desconeixent que Costes faria complir la llei enguany. Així les coses, l'alcalde del municipi va aconseguir arrancar el compromís del la directora provincial perquè, almenys durant quatre anys, els empresaris pogueren amortitzar la inversió.

Les primers calors de l'estiu se celebraven a Benicarló amb la signatura d'un conveni entre l'ajuntament i la conselleria de Benestar Social per fomentar la integració laboral de les persones amb discapacitat. L'acord contemplava la contractació d'usuaris del centre ocupacional "El Maestrat" de l'Ivadis per a la prestació de serveis per el consistori. Concretament, s'encarregarien de tasques de manteniment i neteja del mercat municipal, labors de jardineria en parcs públics i altres treballs com subalterns en l'Ajuntament, a partir del mes de setembre. Estem al gener i ningú els ha vist encara fent estos treballs.

També al juliol el consistori rebia del Ministeri de Medi ambient el projecte del passeig marítim sud i la Policia Local realitzava un nou taller de

Seguretat Vial per als xiquets i xiquetes que participaven de les escoles d'estiu. Mes de dos-cents xiquets d'entre 4 i 10 anys participaven en esta experiència pilot de la Policia Local de Benicarló.

TARDOR

La gota freda que es centrava en el Mediterrani, deixava durant la primera setmana d'octubre la seua petjada a Benicarló. El dilluns s'iniciava el temporal. Deu minuts van ser suficients perquè el centre de la ciutat de Benicarló es col·lapsara. No només l'aigua obligava a cercar refugi ràpid. Les ratxes de vent van bufar de cop i volta a 60 quilòmetres per hora. I la temperatura, va patir un bruscat descens de cinc graus centígrads. L'aigua, a més, va arribar acompanyada d'un important aparell elèctric. El dimarts, es repetia la situació. Al llarg del dia s'arreglaven en el centre de Benicarló més de 32 litres, la major part d'ells caiguts al voltant de les onze del matí. L'episodi de gota freda es donava per conclòs el dimecres al matí, després que durant la matinada el cel abocara sobre Benicarló 22 litres d'aigua. Amb aquestes xifres, els registres mensuals de la ciutat arribaven als 126 litres arreglats des de l'1 de setembre. Una situació que no és inusual en el mes de setembre, quan les pertorbacions que es formen sobre el Mediterrani descarreguen amb força sobre el litoral. Per sort, enguany, no han provocat danys materials. Els únics desastres es podien visitar eixa setmana al Mucbe.

Crítica social, innovació plàstica i cruesa. L'exposició de gravats "Goya, caprichos y desastres" inundava les parets del museu de la ciutat. La mostra es dividia en dues sèries: els vuitanta capritxos i els vuitanta desastres, dues visions de la humanitat i les

seues contradiccions en el món de Goya. Un altra visió de la realitat l'ofereix l'actor benicarlano Rafa Sánchez, que continua amb l'exitosa gira de 'Educador en Alaska'. Històries d'un educador social perdut entre Alaska i Extremadura. Retalls d'històries contades i viscudes en un despatx del funcionari de Serveis Socials d'un lloc qualsevol. Vivències, ocurrències, històries reals...ironia, dramatització...un còctel explosiu que cobra vida en la pell de Rafa Sánchez. El darrer muntatge de Factoría Los Sánchez, rebia premis. A més ens assabentaven que el nostre museu, realment, no és un museu.

Al mes de novembre, els veïns de la costa nord presentaven una denúncia contra el Ministeri de Medi ambient. Els veïns creuen veure un possible delictes de "prevaricació per omissió" dels deures de l'administració central en la protecció de la costa Nord de Benicarló. Els afectats justifiquen la seua denúncia amb un complet dossier que van lliurar a Fiscalia juntament amb la denúncia. Al mateix, hi ha fotos i denúncies presentades des de l'any 1.956, així com un annex amb el projecte que el ministeri va redactar en el 2.006 per a regenerar la costa. Les timbes de la costa nord de Benicarló tenen entre set i vuit metres d'alçada, i uns dies després de ser assotades per un temporal, es desprenen. També al mes de novembre, es coneixien els primers casos de Grip A, a Benicarló. La Conselleria de Sanitat admetia que s'havia registrat un 15% d'absentisme escolar per processos gripals, els símptomes dels quals concordaven amb el virus de la Grip A. L'any es tancava amb la inauguració de la Font de Kuen-Ka, una de les obres més importants dels darrers anys a Benicarló. Què no? Doncs ho pareixia pel bombo que li han donat alguns...

Carles LLuch Doctor amb Cum-Laude

text REDACCIÓ

El benicarlando Carles Lluch va obtenir recentment el grau de Doctor en Literatura Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona, amb una tesi titulada "La novel·la catòlica a Catalunya (1939-1968)".

El tribunal, integrat pels professors Vicent Simbor, de la Universitat de València; María Campillo, de la Universitat Autònoma de Barcelona i Marina Gustà, de la Universitat de Barcelona, van avaluar el treball presentat amb la qualificació d'excel·lent Cum-Laude. L'acte de defensa va consistir en una exposició per part de Carles Lluch de les conclusions a les quals havia arribat en la seua investigació, centrada en un grup de novel·les catalanes dels anys cinquanta que desenvolupen la preocupació religiosa. Seguidament, els membres del tribunal van plantejar algunes qüestions sobre la tesi, que van ser contestades pel doctorat.

Després de la deliberació i la comunicació de l'avaluació, els assistents a l'acte van compartir un àgape per a celebrar-ho.

LA CARXOFA SE'N VA A POLÒNIA

text REDACCIÓ

Tot va començar fa poc més d'un any en Alcossebre, on el cònsol de Polònia va conèixer les carxofes de Benicarló durant les seues vacances.

Des d'eixe moment, nombroses reunions i contactes entre l'ambaixada i l'ajuntament de Benicarló que es materialitzaran en un viatge oficial. Una delegació benicarlanda es traslladarà a Varsòvia per a promocionar l'únic producte amb Denominació d'Origen de la província de Castelló en una terra on les baixes temperatures impedeixen el cultiu de productes hortícoles durant aquesta època d'any. Més de vuit-cents quilos de la reina del camp benicarlando s'exportaran a aquest país aprofitant la jornada de presentació del producte que es desenvoluparà en un restaurant espanyol de la capital polonesa.

A l'acte assistiran restauradors, distribuïdors i comerciants que coneixeran de primera mà les bondats de la carxofa de Benicarló. Amb eixa intenció s'ha preparat un vídeo de presentació sobre la festa que la ciutat organitza entorn d'aquesta verdura. A continuació quatre restauradors de Benicarló oferiran una degustació de plats cuinats amb carxofes, però adaptats a la dieta polonesa. "Un dels problemes que tenim és que la gent no sap com cuinar-lo", explicava Ramón Tomás, diputat provincial d'Agricultura. Als assistents a l'acte se'ls lliurarà una safata amb tres carxofes benicarlandes acompanyades d'un fullet explicatiu en polonès de les beneficioses propietats del producte.

La promoció en terres poloneses de la carxofa de benicarló és el resultat de la suma de voluntats de diferents administracions, a les quals el consistori va demanar ajuda econòmica i material. Així, tant des de la Generalitat Valenciana com des de la Diputació de Castelló, no s'ha dubtat ni un moment a donar suport la proposta. "Tots han posat de la seua part i farem una presentació digna", assegurava Eduardo Arín, regidor d'Agricultura. El consorci exportador de les cooperatives espanyoles, Anecoop, posarà a la disposició dels seus socis benicarlandos la xarxa d'establiments als quals habitualment abasteix, així com els mitjans de transport necessaris per a la distribució del producte. A partir d'aquesta iniciativa, s'espera obrir un mercat amb nombroses perspectives de triomf per al camp benicarlando. "Darrere de la carxofa poden anar altres productes hortícoles molt interessants per a distribuir en aquest mercat", assegurava la directora general de comercialització de la Conselleria d'Agricultura, Marta Valsangiacomo.

Pellicer 13é després de la infernal etapa de Fiambla

text VICENT FERRER

El pilot benicarlando José Manuel Pellicer (Yamaha) ha ascendit a les 13a posició de la general al terme de la tercera etapa, disputada entre La Rioja i Fiambalá de 459 kilòmetres, 194 especials, en la qual tots els participants han hagut d'aguantar unes condicions duríssimes. Cal recordar que s'han creuat els Andes i s'ha circulat a tres mil metres, altura en la qual la falta d'oxigen es deixa notar, tant per als pilots com per a les motos, ja que aquestes pateixen una pèrdua de potència.

L'estratègia de l'equip està tenint efectes positius, ja que després d'acabar en l'etapa d'avui catorzè ha aconseguit ascendir en la classificació i és 13é en la classificació general, amb el que el pilot de l'equipe Xraids-Groupama ja comença a donar que parlar i a comptar en les apostes.

Després d'arribar al final de la tercera etapa Pellicer indicava, "l'etapa ha estat duríssima, de les que fa temps no recordo haver fet. Hem passat per un terreny sorrenc, creuant rius amb fons perillosos, amb la qual cosa era impossible circular a més de 50 Km/h. Les condicions climatològiques, amb un sol de justícia i temperatures de quasi 50 graus han fet molta feina en tots els pilots. He acabat l'etapa completament esgotat, sense aigua en la meua camelback, i malgrat haver comès alguna menuda distracció en la navegació, he aconseguit acabar bé l'etapa. De moment seguirem

amb la mateixa estratègia, que ens està donant bons fruits i treballarem aspectes tècnics de la moto en els pròxims dies, per a poder arribar a la pròxima setmana en òptimes condicions. Cada dia estic més ficat en carrera i em trobo molt bé i abrigat per l'equip".

Els entrenadors del Benicarló Base Futbol cauen contra els directius als penals

text REDACCIÓ

Diumenge de matí, al Municipal Angel Alonso, es disputava un partit festiu entre els entrenadors del Benicarló Base Futbol i la seua junta directiva juntament amb el president del CD Benicarló.

El partit va acabar amb empat a un gol, atès que els dos porters van ser els protagonistes de la matinal amb les seues intervencions, demostrant que segueixen atesorant la mateixa qualitat. Pablo i Roca rivalitzaren, però el primer es va mostrar al final més encertat a la tanda de penals. L'equip de directius, format per exjugadors de futbol, en la seua majoria del CD Benicarló, va oferir pinzellades de bon joc, mentre que el dels entrenadores

es va mostrar molt incisiu de cara a la porteria contrària, fins i tot Roca es va sumar a l'atac, però solament van poder batre a Pablo quasi al final del partit. Amb l'empat el col·legiat, César un dels millors jugadors de la història del futbol benicarlando, va decidir que no haguera prorroga, donat el desgast de molts dels jugadors i es llançaren els penals.

Txiqi de la Fuente i la jove Carla masip s'emposen a la Sant Silvestre benicarlanda

text i foto VICENT FERRER

L'organització de la Sant Silvestre benicarlanda arribava a la XXXII edició va semblar desbordada per moments pel número de participants que es van inscriure a última hora per a participar en l'última prova esportiva de la comarca del Baix Maestrat, trencant el rècord de participació al prendre l'eixida quasi tres-cents corredors. Txiqi de la Fuente i la cadet Carla Masip van ser els guanyadors en una prova de molt nivell. Prova d'això és el temps del guanyador, que es va quedar a tan sols dos segons del rècord de la prova. La part negativa la falta de vigilància policial en diversos punts del recorregut, alguns molt perillosos pel trànsit, com la confluència entre Pius XII i Crist de la Mar.

La plaça de San Bartomeu era un formiguer de participants, alguns d'ells disfressats, com és tradició, o altres amb els colors del seu club, com un grup de jugadors del Benicarló Base Futbol amb el seu entrenador Juan Bosch al capdavant, o un grup de jugadors d'handbol, així com representants d'altres clubs de la comarca. A les set i mitja de la vesprada, després de posar els participants al costat de la reina i dames de les festes, es donava l'eixida des de la porta de la Casa Consistorial, amb el passeig de Ferreres Bretó completament abarrotat de públic per poder presenciar l'eixida, entre ells del diputat autonòmic Jaime Món o els regidors d'esports Joaquín Pérez Olló, o el de festejos Carlos Salinas. En el moment de l'eixida es va poder comprovar l'elevat nombre de participants que ràpidament van iniciar el recorregut, estirant-se a poc a poc, atès que al capdavant es va formar un grup de favorits amb un fort ritme. Tot i així, la pujada des del port al centre del poble va ser, com sempre, jutge de la carrera i al passar per davant del quiosc de Muchota el guanyador, De la Fuente va pegar una última estirada i va aconseguir traure-li uns metres de distància a Vicente Sales; ambdós guanyadors en edicions anteriors; avantatge que va saber mantenir fins a la línia de meta instal·lada sota el campanar de la ciutat, on

hores més tard molts be-nicarlandos van celebrar l'entrada de l'Any Nou. A l'arribada a meta tots els participants van rebre, a més de l'habitual ampolla d'aigua, una bufanda amb l'escut del club i l'anagrama de la empresa patrocinadora. El benicarlando Txiqi de la Fuente, de l'Evasió Running, creuava la meta amb un temps de 6.32, seguit de l'atleta de Cervera del Maestrat, Vicente Sales, que defensa els colors del CI Vinaròs, i del marroquí Yossouf Barhou del club organitzador. En fèmines la jove Carla Masip del CA Baix Maestrat donava la sorpresa, seguida per Beatriz Sorlí, també del club organitzador. Entre els veterans Jesús Flores va tornar a donar-ho tot i entrà entre els millors de la prova. El guanyador De la Fuente es va mostrar molt content després d'arribar a meta, "ha estat una carrera difícil, doncs havia molt nivell, molts possibles guanyadors, per això el ritme ha estat elevat, però una vegada més la pujada des del port ha estat el jutge de la carrera, sols he hagut de fer un últim canvi abans d'entrar per Rei En Jaume per a traure-li avantatge a Sales. Estic molt content perquè he aconseguit de nou guanyar l'última carrera de l'any, el que em dona més ànim per a preparar l'inici del 2010, on vull participar, al febrer ala Mitja Marató de Benicarló i córrer per primera vegada una Marató, per a això estic entrenat.

EL DOLÇ DE LA FESTA

text REDACCIÓ

Cent vint-i-cinc mil coquetes de Sant Antoni ha preparat enguany la confraria del sant per a commemorar la festivitat.

L'elaboració de l'ingredient més dolç de la celebració reunia un bon nombre d'adeptes al voltant de la gran taula que es va preparar en l'obrador del forn del Bisquerí. Durant el cap de setmana del 2 i 3 de gener, confreres i simpatitzants treballaren per deixar llest el dolç que es reparteix durant la celebració de la festa. Farina, sucre, oli, bon aiguardent i unes mans amoroses que s'encarreguen de donar-li la típica forma coronada per un pessic. Dos dies d'intens treball que donaven com resultat caixes i caixes plenes de dolços que van reposar una nit en els locals de la confraria.

El 4 de gener la cita per als amants de la festa eren els baixos de la Cambra Agrària, on es va celebrar la ja tradicional 'embolicà'. Centenars de mans arribades de tots els punts de la població treballant per embolicar el dolç en paper de seda blanc. Més tard, la benedicció

del mossen consiliari de la confraria deixava llestes les coquetes per a ser un dels ingredients principals de la festa. Aquest cap de setmana, amb la celebració de la fira, s'iniciaran els actes de la festa de Sant Antoni a Benicarló.

JOSÉ SALVADOR BAYARRI, CARXOFA D'OR

text REDACCIÓ

Benicarló concedirà enguany el seu més preuat guardó, la Carxofa d'Or a l'uròleg José Salvador Bayarri, oriünd de Benicarló que actualment dirigeix la unitat de Urologia en la Fundació Puigvert de Barcelona on aplica les últimes tecnologies en el tractament del càncer de pròstata.

L'edil d'Agricultura de l'Ajuntament de Benicarló Eduardo Arín va remarcar l'encert del personatge tributat al ser "un professional de la salut que coneix molt bé els beneficis que aporta consumir aquesta hortalissa". El lliurament del guardó tindrà lloc el dia 29 de gener en el marc de la Gal·la de la Carxofa, un dels plats forts de la festa que honora a l'hortalissa i que enguany arriba a la seua XVII edició. De moment queda en suspens la identitat de la llauradora, perquè enguany serà dona, que mereix l'homenatge del sector en la mateixa cerimònia.

Les celebracions de tribut a la carxofa arrancaran el dia 22 de gener amb l'encés d'una guirnalda en forma de carxofa en la plaça de la Constitució. A través de la festa es pretén incentivar el consum de l'hortalissa i plantar cara a una crisi que sí s'ha notat en el pressupost destinat a la celebració, amb 50.000 euros menys. Els festejos s'inauguraràn el dia 22 coincidint amb l'inici de la ruta del pinxto, una iniciativa en la qual, de moment, ja han confirmat la seua participació 32 locals i que es perllongarà fins al 31 de gener. Novament es repeteix la Volta als Aljubs, el dia 24, però en aquesta ocasió es modificarà l'itinerari centrant-se en els de la Pistola i l'Aljub

Amb els primers freds, abans de Nadal van poder etiquetar-se les primeres carxofes amb denominació d'Origen de Benicarló.

Vell i culminant, com marca la tradició, amb el repartiment de olleta benicarlanda entre els participants. D'altra banda, s'incorporen a l'agenda de la festa les jornades tècniques sobre la carxofa organitzades pel centre integral públic de formació professional. A més actes com la degustació gastronòmica i la "torrà" popular de carxofes en la plaça de la Constitució continuen sent el nucli central de la festa.

El cultiu de la carxofa de Benicarló està travessant enguany, per una temporada "estranya". Almenys així la va qualificar l'edil d'Agricultura de Benicarló, Eduardo Arín, qui va explicar que les altes temperatures viscudes aquesta tardor han provocat una sobreproducció de l'hortalissa que ha anat en detriment de la seua qualitat, i ha provocat una baixada de preus. Malgrat tot, va avançar que la baixada generalitzada de les temperatures permetrà un increment de qualitat de la carxofa. Així, amb els primers freds, abans de Nadal van poder etiquetar-se les primeres carxofes amb denominació d'Origen de Benicarló. Una coincidència idònia ja que és en esta època quan més carxofes es venen, segons va explicar el president del consell regulador de la Denominació d'Origen, Juan José Melet. Precisament, l'etiquetatge de carxofa amb denominació d'origen motivaba que molts benicarlandos encarregaren les seues caixes de carxofes com regal de Nadal.

CIÈNCIES EXACTES

text NATÀLIA SANZ

Tan farta com estava es va tombar en el sofà, amb el so de fons de la pandereta del xiquet del veí. Havia estat de nou un dinar desbordant, amb nombrosos plats dels quals no recordava ni la meitat. L'últim polvoró es va negar a recórrer el curt espai que separava la seua mà de la boca. Impossible. Va haver de tornar a dipositar-lo damunt de la taula i oblidar-se que va haver un dia que va somiar amb el dolç nadalenc. Què lluny quedava aquell dia d'estiu! El rellotge va marcar les quatre de la vesprada i la seua ment va deixar de funcionar de forma conscient.

El rerefons de la pandereta li va transportar a un temps no tan llunyà, quan a casa eren dos. Li va trair el subconscient que lamentablement avui estava juganer. Va tornar aquella olor penetrant, aquella carícia de foc enmig d'una successió d'imatges confoses. I de cop i volta allí estava de nou. Enmig del no-res i amb les mans buides. La sacsejada li havia deixat sense parla, sense alè, sense consciència. Va tornar la vista arrere i tot era boira i fred. La vista de nou cap a davant. Com sempre ho havia fet, menys en aquella època fosca. De nou la llum, la calor, la claredat en la ment.

L'anyell al forn feia ara el treball. Dolç com la mel, aromàtic com les herbes que ho acompanyaven. La tranquil·litat i les ganes de viure. El terreny ferm. I sobretot, sentir-se part d'un tot. Poques vegades en la vida va sentir que perdia les regnes de la seua vida. L'única vegada que ho va fer i una volta va

passar la tempesta, va tenir molt clar que mai més aniria a la deriva. Fins i tot per camins intricats i tortuosos, va saber mantenir-se ferm en les seues conviccions. Ensopegar i aprendre, ser autodidacta i comprendre que la vida només es viu una vegada. El camí mai és recte i cal tenir la ment neta i els objectius clars per a tenir capacitat de decisió. De res val lamentar-se si no som capaços de rectificar tantes vegades com faça falta. De recuperar el timó de les nostres vides i dirigir-les amb mà ferma, sense que siguen uns altres els encarregats de marcar-nos el camí a seguir.

Amb un somriure en la boca va despertar encoratjada per la intensa aroma a cafè que envaïa l'estada. No recordava gran cosa, però l'alegria que la inundava li va fer presagiar que algo bo estava a punt de succeir. Sensacions. Quan el va veure entrar per la porta, va donar gràcies per haver-se desviat aquell dia del camí que s'havia marcat. La vida en realitat, no és una ciència exacta.

MARC ALBERICH NARRO, PRIMER BENICARLANDO DEL 2.010

El rellotge marcava les dos i mitja de la matinada quan Marc va arribar a aquest món.

El primer benicarlando de l'any va nàixer a l'Hospital de Vinaròs per alegria de tota la seua família, que va sentir les campanadas de Cap d'Any a la sala d'espera. Tot, és poc per a aquesta preciosidad, que omple d'alegria als pares i avis. Marc és net del nostre excol.laborador, Paco Narro, que ara tindrà una feina més. Any nou, vida nova. I mai millor dit. Enhorabona a tots.

VIDES CONTRADICTÒRIES

Els Dies Gloriosos

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

17 – XII – 2009

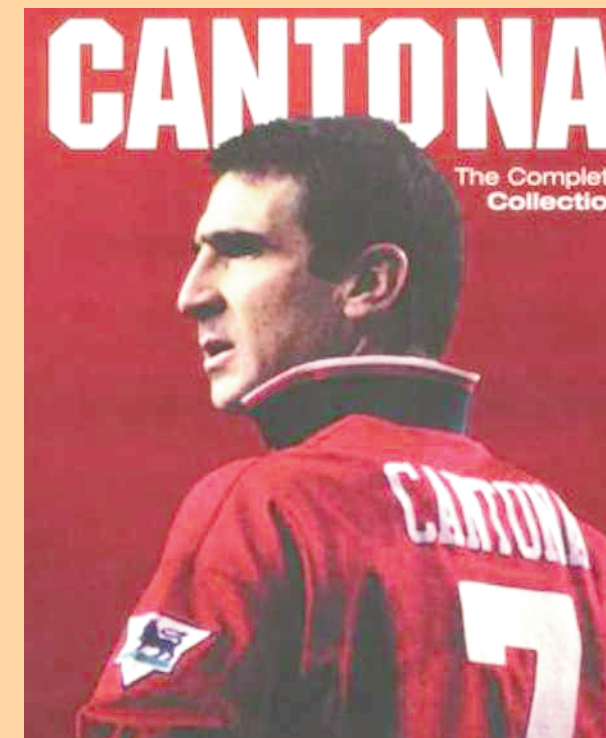
Eric Cantona era un futbolista francès que va viure els seus dies de major glòria a les files del Manchester United, futbolista molt temperamental d'aquells que agrada veure en el teu equip però que odies amb força si juga en l'equip contrari. A les antípodes de David Beckham amb qui compartia vestidor, jugava amb el coll de la camiseta aixecat i tot i ser un excel·lent futbolista, serà recordat per la puntada de peu que li va pegar a un espectador. Eric Cantona és dedica ara al futbol platja i ha estat productor i protagonista de la darrera pel·lícula de Ken Loach, "Buscando a Eric".

Eric Bishop treballa de carter i passa per un moment de profunda depressió, viu acompanyat de dos conflictius fillastres i té problemes sentimentals, a la seua habitació té el pòster d'Eric Cantona que un dia cobra vida i que com el Bogart de "Sueños de seductor" de Woody Allen l'encoratja per a sortir d'aquesta situació. Loach al contrari que en altres pel·lícules on retrata ambients semblants, es decanta en aquesta ocasió per un final en el que l'amistat i la solidaritat triomfen. És una pel·lícula menor de Loach però que val la pena veure.

28 – XII – 2009

La segona meitat dels anys setanta la cançó cantada en català al País Valencià va viure un moment esplèndid, es va recuperar alguna veu antiga com la de Lluís Miquel i els 4 Z o la de Fèlix Estop i es van donar a conèixer una gran quantitat de cantants i grups nous, Al Tall, Carles Barranco, Lluís el Sifoner, Paco Muñoz, Cotó – en – pèl, Remigi Palmero, Juli Bustamante, Carraixent o Els Pavesos. Aquests darrers comptaven amb un cantant que era un *showman* de primera categoria Joan Monleón, que avui ens ha deixat a l'edat de setanta – tres anys. Recordo haver vist actuar una vegada Els Pavesos a Benicarló a les Festes d'Agost d'un dels darrers anys setanta, va ser un espectacle molt divertit, encara tinc en la retina tota la humanitat de Joan Monleón vestit de xiquet de bolquers, tenien una transgressora estètica fallera, i cantaven cançons tradicionals valencianes o altres composades per ells mateixos sempre amb un to reivindicatiu en aquell temps en què els valencians demanàvem l'autonomia. També va fer cine amb directors com Carles Mira, Ventura Pons o Luis García Berlanga.

Joan Monleón, que havia estat venedor d'orxata al Mercat Central de València, sabia molt bé com arribar a la gent i d'aquesta manera es va convertir en la primera gran estrella de Canal 9, amb el seu programa "El show de Joan Monleón", un espectacle també molt faller, amb un humor basat en el doble sentit de les paraules en el

que destacava el famós concurs de la paella russa. El programa era detestat per aquells que esperàvem una altra cosa de l'acabada d'estrenar televisió valenciana, pel caràcter caspós del programa i per la poca cura que Joan Monleón tenia del valencià que emprava, però cal reconèixer que el programa va ser molt popular. Amb la perspectiva dels anys "El show de Joan Monleón", era estat un programa vàlid per a acostar el públic a Canal 9, si aquest era tingut una programació totalment en valencià. Amb Joan Monleón desapareix una figura controvertida i contradictòria perquè en ella mateixa s'encarnen dues maneres de ser de la societat valenciana.

ve de la p gina anterior

incommensurable, com atleta ho és més si fem cas a la dita: "El que no corre, vuela"

Generalment, aquesta figura se situa en un racó apartat del betlem, intentant que no quede en un lloc destacat. Quin millor lloc que la senyalització del PlanE per posar la pancarta no? Encara que no es coneix amb exactitud quina és la raó per a col·locar una figura defecant, es creu que el caganer amb el seu fem fertilitza la Terra, pel que se li considera un símbol de prosperitat i bona sort per a l'any següent. En el nostre cas, tan fèrtil queda la terra que ens creixen cebes gegants a manera de fanals i fins i tot al·legoria de la riquesa de la terra. La tradició del caganer està acceptada plenament per l'església. Últimament es venen als comerços figures de caganers amb imatges de personatges famosos. Per exemple, en l'any 2008 es venien figures de Barack Obama, Hugo Chávez, Cristina Fernández de Kirchner i Lula da Silva. El nostre regidor Antonio Cuenca no desmereix en aquesta llista tan prestigiosa.

La retirada de la pancarta

El caganer de nostre "Belencarló" va estar allí, mostrant el culet, des de la nit dels fets fins a bé entrat l'endemà, quan van acudir els bombers a rescatar l'honor de l'ofés. Bé, a banda dels bomberts amb el seu camió amb llumetes que pareixia que arribava la cavalcada de Reis, hi eren dos cotxes patrulla i quatre o cinc municipals a més de Marcos Marzal que, suposem, és l'encarregat de la policia.

El caganer de nostre "Belencarló" va estar allí, mostrant el culet, des de la nit dels fets fins a bé entrat l'endemà, quan van acudir els bombers a rescatar l'honor de l'ofés. Bé, a banda dels bomberts amb el seu camió amb llumetes que pareixia que arribava la cavalcada de Reis, hi eren dos cotxes patrulla i quatre o cinc municipals a més de Marcos Marzal que, suposem, és l'encarregat de la policia.

policia va arribar. Primer estava amagat, assegut, darrera de l'oficina d'informació i turisme. No siguera cas que se'n donara vergonya. L'embolic organitzat per l'operació "pancarta" va fer

que aquesta cridara encara més l'atenció. Açò va succeir aquest nadal, per a indignació de molts i diversió de molts altres. Vaja tropa!

El còmic

Per Xavi Burriel

"2010, UNA ODISSEA QUE COMENÇA"

El còmic

DIES DE FESTA

text JOAN HERAS

La Laia mira el mar, un mar que avui està tranquil, que batega compassadament com un metrònom que marca el ritme dels compassos d'aquests dies de festa. La tarda encara és viva però ja no té la força —una força sempre càlida— que té a l'hora d'havent dinat. Els dominis del Papa Luna ja són a prop i aviat complirà el ritual dels dies de passejada sense pressa, de reflexions sense programa: asseure's una estona a les escales del castell i prendre —si lasituació ho demana i el camí fins aquí ha donat prou marge a les consideracions necessàries— una determinació, una decisió, que en el camí de tornada, habitualment fet més de pressa, s'anirà consolidant.

El sol llisca suau i tebi per la pell de l'aigua. Els seus pensaments, avui, com l'aigua, estan tranquils. Recorda la darrera vegada que va fer aquest passeig solitari i renovador, aquest passeig de presa de decisions, i se sent contenta. No va ser fàcil dir que no a en Carles, perquè és un noi agradable, sensible força atractiu malgrat no respondre a un model de noi guapo. Recorda encara el gust dels seus llavis, d'uns llavis que va conèixer intensament i amb força nervis. Recorda la seva mà fent un camí tortuós per la seva esquena i després, fugaçment, per la panxa i finalment buscant el seu pit. Recorda els batecs dels seus cors i la foscor d'aquell portal que els emparava. Però ella va decidir que no, que no volia sortir amb ell perquè alguna cosa li deia que no era el moment, que volia estar oberta i lliure a nous sentiments. Des d'aleshores, des d'aquell dissabte de principis de desembre, en Carles se la mira de lluny, potser amb una mica de tristesa, potser amb una mica de desengany o potser amb una mica de ressentiment. Però avui la Laia no té un interrogant a resoldre, no ha de dir sí o no a una opció. Avui la Laia passeja tranquil·la uns dubtes o potser senzillament uns sentiments.

Passen els dies de festa. Nadal ja forma part del passat. I la Laia sent que aquest any —potser això ja va començar l'any passat— no viu amb la mateixa alegria aquests dies. Sent que alguna cosa la distancia de les ganes que fins fa un parell d'anys la movien a posar l'arbre i emplenar la casa de coloraines i d'estrelles i de fer el pessebre, sempre amb novetats importants. Sent que alguna cosa es refreda en els dinars i sopars de família. No hi ha una raó objectiva, ho sap, i per això necessita intentar trobar una explicació als seus sentiments.

Aquest matí, mentre acompanyava el seu germà en la difícil i importantíssima redacció de la carta als Reis, no ha vist cap indicatiu de dubte en els ulls ben oberts i ben concentrats del germà. Des de fa un parell d'anys envien

Passen els dies de festa. Nadal ja forma part del passat.

la carta, com és lògic i natural en un món cibernètic com el nostre, per correu electrònic. La Laia pensa que ara el seu germà ja deu haver rebut un missatge dels mateixos Reis d'Orient —aquells meravellosos personatges que arribaran ben aviat des de les altres ribes d'aquest mar— fent-li saber que la seva carta ja està en les seves mans i que ara estan estudiant si s'ha portat tan bé com ell afirma per ser mereixedor dels regals que demana. Potser ha estat la distància entre les seves il·lusions i les que veia en els ulls del germanet, un nen que assegut davant l'ordinador tot escrivint als Reis semblava una criatura ben innocent. Però, en realitat, la Laia es fa la pregunta: ¿quines són les meves il·lusions? L'amor, el futur, els estudis, les amistats, els viatges per arreu del món... Tot es barreja sense ordre, sense prioritats, sense límits.

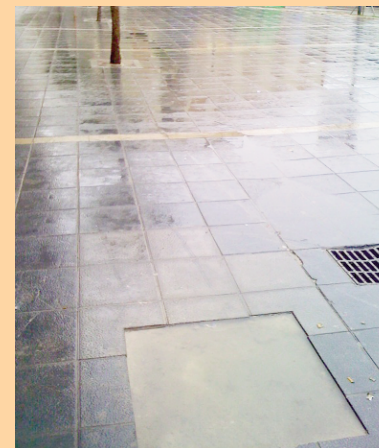
Els carrers tenen un aire especial, mig de festa i mig de dia de feina. El Papa Luna ja l'acull dins els seus dominis més immediats. Puja sense pressa pels carrers i se n'adona que hi ha coses que les ha vist moltes vegades, que hi ha coses que ja ha viscut moltes vegades. Potser en això rau la solució dels seus dubtes. Potser és que aquestes festes de Nadal ja són una reproducció una mica desgastada de les ja viscudes. Potser necessita novetats, canvis de ritme, mars nous. Però tampoc sent el neguit de fugir, de tancar etapes, d'encetar novetats. Hi ha amigues que ja parlen de fer coses molt diferents quan acabin l'ESO. Ella sap que en bona part són fantasies —o potser no— però del que n'està segura és que ella no necessita, no desitja, canvis radicals. Quines són, doncs, les il·lusions?

S'asseu a les escales. És el ritual. Avui, dia de festa sense ser una data assenyalada, no exigeix prendre decisions. Mira la gent que passa per allà —la majoria turistes— i intenta recordar quina és la data del seu primer record d'aquest castell que tant l'encisa. No troba aquesta data però sí que la situa força lluny. Mentre s'aixeca i abans de començar el descens creu trobar la resposta dels seus dubtes: ara ja no és una nena i això li sap una mica de greu però també li agrada que sigui així. Les coses no són eternes, immutables, sinó que són només eternes en el moment en que les vivim. La Laia, mentre refà el passeig cap a casa, pensa en el pas del temps, en allò viscut i en allò que té encara llargament per viure. Quan la línia de restaurants i cases s'interposa entre ella i el mar, accelera el ritme. Potser no és cert però li sembla que aquest noi que ha passat de pressa en bicicleta és en Carles.

Fronteres

ve de la pàgina anterior

massa el pes, han tirat pel dret i han fet allò que sempre els ha demanat el cos (ara que no hi ha regidor del medi visible), ficar l'última llamborda a la solució anterior. Tot i no estar l'arbre, que era on volien arribar, encara no prou contents, els calia un altre enfocament, més efectiu i menys costos.

El tercer. I ací arribem al sùmmum de les solucions salomòniques, i barates (que és el que compta en aquesta època de crisi, segons el Pp), ja no cal ni ficar les llambordes. Un bon formigonat, sense res, és la solució definitiva.

Arbre mort, llamborda i formigó és la solució, del medi a Benicarló

Dutxa de cap d'any

Certament, el nostre ajuntament no se n'està de res per ajudar a la higiene ciutadana. I parlem d'higiene ciutadana en singular. Tant és així que Benicarló va celebrar l'arribada de l'Any Nou oferint dutxa gratis a tots els ciutadans. Sí, tal com sona, dutxa gratis. I on havia de ser aquesta dutxa debades? Sí, ho heu encertat, no podia ser d'altra manera, la cita era a la

plaça Constitució. Tots els qui van passar prop de la Font de Kuen-Ka, poguérem gaudir d'un bany per aspersió totalment gratuït. Un aparatet que l'apagava, si feia molt de vent, es veu que el dia d'Any nou, estava trencat. Ara, vam notar a faltar el lletreret que ho indicava. Només els calia reutilitzar el de fa dos setmanes, aquell del resvala-revala, i afegir-li ducha sin pago, el jabón de casa.

La pancarta del Caganer

Una nit de Nadal, uns individus van penjar, a això de les dues de al matinalada, una pancarta a la plaça Constitució. La pancarta, d'una grandària considerable, està encapçalada per un lema: "Els JERPVBenicarló nomenen caganer de l'any a." i després no nomenen a ningú en concret, però la il·lustració és la d'un conegut polític local en postura defecatoria. La saviesa popular prompte va trobar la semblança: Antonio Cuenca, Megaregidor. Afegirem que la factura de la pancarta era impecable: bona impressió, professional disseny i anelles per a una subjecció òptima. El nostre caganer. Es creu que l'origen del caganer se situa en el segle XVIII. Tradicionalment, el caganer era un camperol abillat amb la indumentària tradicional catalana (faixa i barretina). Més modernament s'han realitzat tot tipus de versions del caganer, utilitzant sovint la imatge de personatges populars com polítics o esportistes. En el nostre cas no sabem si l'afortunat és una cosa o l'altra, doncs si com polític és

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

La sènia perduda d'En Pau...

Kuen-Ka encara no ho sap, però rectificar és de savis. Així que els tafaners, que d'això sabem bona cosa, com xerrem molt ens errem, també prou, ens veiem obligats a matisar una informació que donàvem a l'última Veu del mes de desembre. Així, els pals del parral de la sènia de Pau no van viatjar fins a Borriana. En realitat ho van fer fins al cap i casal, fins al centre neuràlgic de la festa fallera. Els pals i altres estructures, que no formaven part del decorat faller, "algú" va prendre prestades un diumenge del mes de desembre de l'Auditori municipal. Per que sí, els de l'Estel van notar a faltar els pals que conformen el parral de la sènia, però la cosa va continuar però, tot i així, la cosa podria haver estat més greu, segons s'ha pogut saber a posteriori. Imaginem que l'estructura al complet s'haguera hagut de desmuntar per exigències del guió. Hores d'ara la present edició de la representació teatral haguera estat recordada com la que es va haver de fer sense la sènia de Pau, perquè qui va carregar el camió "de la mudança", tenia ordre d'agafar-ho "tot".

... al magatzem municipal

Però no acaba ací l'assumpte del parral. El pobre Pau encara no sap quan recuperarà l'estructura, que encara va pegant voltes pel món. Les últimes notícies és que ha anat a parar a la Brigada d'Obres. I els tafaners ens preguntem, què nassos fan els pals de la

sènia de Pau al magatzem municipal? Un misteri sobre el qual algú haurà de donar moltes, moltes explicacions. Sobretot per què, de qui era la misteriosa mà que va obrir la porta de l'Auditori Municipal un diumenge que l'Estel del Collet el tenia sol·licitat amb tots els permisos en regla. I el pitjor de tot, emportant-se tot allò que li va vindre en gana, sense cap mena de permís... ni control. Ja ho diuen l'ajuntament (ho tot el que és d'ell) és la casa de tots.

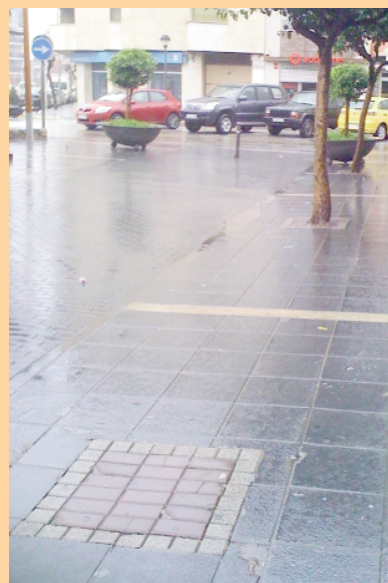
El triplet ecològic del PP

Deia el programa electoral del PP benicarló que ells estaven per millorar el nostres parcs i jardins. Nosaltres, veiem les imatges que hem aconseguit, diríem que l'equip de govern dels populars benicarló té una manera ben curiosa d'emprendre aquesta qüestió. I és que cadascuna de les imatges ens dona fe de com s'escarrassen el cap els populars per conservar el nostre patrimoni arborícola. A veure, després, de l'assumpte del farciment amb cagarrutes negres i pedretes blanques, adobades primer amb una mena de pasta per fer-ho fort i, silicona i xarxa blanca. Després que no ha servit de res (ni perquè no cagaren els gossos com sempre havia insistit el faraó "a los alcorques de los árboles), han

trobat el triplet salomònic que ara ús definim.

El primer. Si tot allò d'abans no ha servit de res (segons els estàndards oficials de l'ecologisme PoPular), tenim la primera solució, una bona dosi de llambordes al voltant de l'arbre per... ofegar-lo i esperar.

El segon. Com això dels arbres sembla que dona molta feina, i la solució anterior pel que veiem tampoc els ha fet

Senyora Garcia

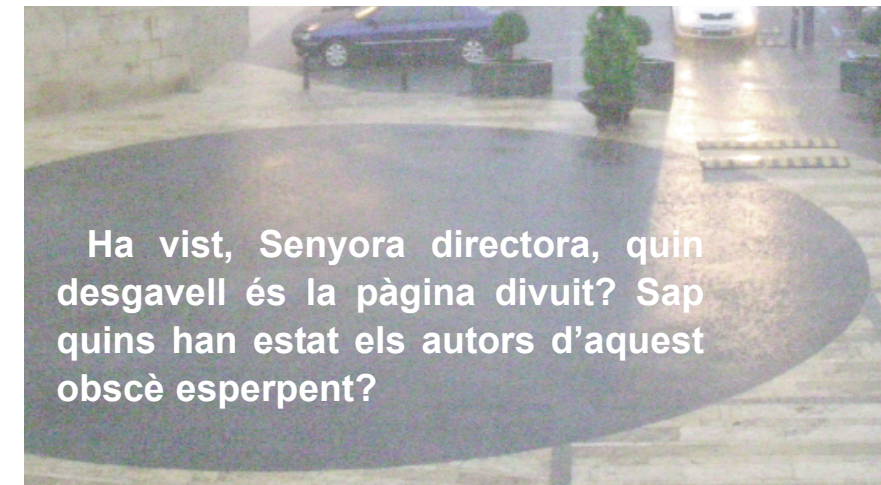
Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

Efectivament, el número set-cents catorze, no només és el de fa dues setmanes, sinó que curiosament també és el darrer exemplar de l'any dos mil nou. És aquesta una dada important per a algú? Suposo que no, encara que potser per a mi tinga una certa rellevància, ja que he de recollir tots els números de l'any passat, revisar-los i portar-los a l'enquadrador. Això suposa que els he de repassar tots per verificar que no en falta cap. Una feina rutinària, però com que només es fa una vegada a l'any, sempre em ve de nou. De moment, a base d'escriure bajanades, ja he omplert unes quantes línies i ja em falta menys per arribar al final de la pàgina. Aquest és el primer número de l'any i per això no faré res especial, perquè em dona la mateixa feina que un altre qualsevol.

Per cert, he vist que no han dedicat a la font de Cuenca tot l'espai que es mereix. Si, un parell de fotos en blanc i negre, i una petitíssima crònica. Ni una foto del visionari. No em sembla bé. Discrepo profundament del tractament de la notícia. Estan molt bé les quatre tafaneries, però no en son prou. Monogràfic. Un monogràfic mereix la font dels dos-cents mil euros que ens ha regalat Zapatero.

Aniré per feina. L'agricultura s'enfonsa. Jo recordo que fa uns quants anys es va dir que l'agricultura al nostre poble estava desapareixent perquè hi havia un virus o alguna cosa per l'estil que feia que tots els conreus es feren malbé. Es va parlar molt de la desaparició dels llauradors i que molts d'ells deixaven l'explotació

Ha vist, Senyora directora, quin desgavell és la pàgina divuit? Sap quins han estat els autors d'aquest obscè esperpent?

de les finques per tal d'anar-se'n a treballar a les fàbriques o la construcció perquè els era molt més rendible. Sembla que allò del bitxet es va acabar i ara hi ha una altres maldecaps. Les contínues agressions al nostre terme municipal, la davallada de preus o els costos de producció fan que l'agricultura torne a estar en perill. Com bé diu l'editorial, tot això ha estat conseqüència de la gran gestió dels nostres polítics. Efectivament, tenim els que ens mereixem perquè és el que votem. No falla. Això sempre és així. Sempre.

Realment és una vergonya que les obres que s'han de fer al C.P. Francisco Catalán no les pague la conselleria d'educació. Ara resultarà que, curiosament, part dels fons estatals puguen ser invertits en un centre depenent del senyor Font de Mora. Si, és una vergonya que no hi hagen diners per a reformar una escola, però si per a altres coses que no ens aporten res. Ara jo em pregunto: existeix el plan confiança? Camps és algú? Existeix l'educació? Al nostre poble som uns babaus? Estem pagant obres de les quals que haurien de fer-se càrrec uns altres organismes públics? Algú ens està prenent el pèl? Si no fora

pels diners de Zapatero, s'hauria fet alguna cosa al nostre poble?

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Ha vist, Senyora directora, quin desgavell és la pàgina divuit? Sap quins han estat els autors d'aquest obscè esperpent? Seguint el plantejament que apareix a un dels cartells dels de la costa nord, després d'aquestes dues preguntes, la conclusió és ben clara i desencadena la tercera pregunta: què està esperant per fer-los fora? No entenc com tenint un cronista de luxe com Ferrer encara deixen que aquests continuen amb el vergonyós ridícul i publiquen setmana rere setmana aquestes vergonyoses pàgines. No contents amb ocupar un espai de la revista que ben bé podria tindre qualsevol altre contingut, es dediquen a fotre-se'n de tots fent "retallar i enganxar" amb tota la barra de món i, el que és pitjor, amb absoluta impunitat. Fins a quan, senyora directora?

Contraportada. Si, la foto que hi apareix és molt bonica. Molt. Però ho és tant com per a que aparega repetida? És que l'incansable viatger no en va fer cap més? Però encara vaig més enllà. Es tracta d'un passatemps d'aquells de "troba les sis diferències"?

2009, el regust amarg d'un any per oblidar

El que més ha destacat en aquest any que ja ens ha deixat ha estat, sens dubte, l'atur. Ha estat, i és, la lacra que, com la gota malaia, ha anat caient sense fi sobre el nostre país. I que s'ha fet per pal·liar aquest degoteig inacabable d'aturats, per part de la nostra administració més propera? Esperar a que el diners del Pla Zapatero ens tragués les castanyes del foc.

Si a tot això li afegim que el famós Pla Confiança, del nostre President Camps, curiosament del mateix color que qui governa ací, ha brillat per la sua absència, i que el govern PoPular de Cuenca-Marcelino (la resta de regidors només han estat, fins que no demostren el contrari, de comparses que cada més han rebut un sou per fer...), pel seu compte no ha invertit res, i no semblava estar massa per repartir la feina a dins de casa, com han fet a d'altres municipis, el panorama no podia pintar pitjor. I així ha estat.

Certament, les iniciatives a nivell local sempre són molt limitades però, una cosa és que siguin limitades i altra molt distinta que, o són inexistents, o balafiem els diners que l'administració estatal ha injectat per incentivar l'economia local.

La tan grapejada font dels més de 200.000 euros ha estat, i és, la mostra més palpable i lamentable del que no s'ha de fer amb els diners públics (i no entrem ací

715

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

en si és bonica o lletja la font de marres, o si s'ha fet per acontentar l'ego d'un regidor, això ja ho faran altres), i més, en època de crisi econòmica galopant.

Si a tot això li afegim quin ha estat el treball d'àrees tan importants, per a la nostra pervivència, com la de Turisme, inexistent (la regidora del ram va entrar com un elefant en una *caxarrería* i després, *si te he visto no me acuerdo*); l'agricultura, deixada al seu destí de

veure com ens formigonen el terme sense remei; una participació ciutadana que ningú la troba enlloc; una seguretat que, tot i ser l'abanderada del cartell electoral del PP, s'ha anat desinflant fins haver de canviar el regidor de l'àrea; i un urbanisme fet a la mesura de les concepcions úniques d'un regidor (tot i ser l'únic que treballa), sens dubte enguany no ha estat allò que diguem un any per tirar coets. I molt ens temem que el que ens queda no són, precisament, "los brotes verdes" de Zapatero.

Tot i que La veu no és caracteritzada massa per ser molt "catòlica", en aquests temps que corren qualsevol ajuda és benvinguda així ja podem anar encomanant-nos a tots els sants que tenim de patrons a la nostra població. I el primer, Sant Antoni, que està a la volta de la cantonada. I a esperar sort, que també ens serà necessària.

Per una errada de qui revisa La Veu, a la 715, l'article "Dos mesos i un dia al Nepal IV", apareixia amb les fotos repetides quan havien de ser diferents. Des d'ací la nostra disculpa als lectors i a l'autor d'aquesta inestimable crònica des de les valls de la serralada de l'Himàlaia.

CARXOFA: per tots els xiquets i xiquetes que han assistit a la darrera edició de Teatre en família. I als pares, mares iaios, oncles i amics que els han acompanyat. És impressionant veure la cultura teatral que s'ha aconseguit en aquesta ciutat, amb un respectuós silenci al pati de butaques en totes les representacions que, per cert, han estat molt, molt be. Espectacles de qualitat sense sortir del poble...i per un euro!

PANISSOLA: pels responsables municipals de l'aberració ecològica, ambiental, estètica, visual,... que suposa engarjoliar els arbres amb llambordes, deixant-los sense respirar, per la ineptitud d'algun polític que considera que el ciment és la solució a tot. Què els semblaria si els hi pagaren la seua ineficàcia política, demostrada, de la mateixa manera, arrubrint-los fins al coll de ciment i decorant-los amb unes boniques llambordes al seu voltant, quedant-los només el seu cap a fora? Què els arbres també són essers vius! I és que cal ser salvatges!

MOR GASPAR GILABERT

El passat dia 27 de desembre va morir, als vuitanta-sis anys, Gaspar Gilabert del Castillo. Mon tio Gasparet havia sigut un municipal dels de sempre, amable, complidor, d'aqueixos que no necessitaven ser un *arnoldswarzeneger* perquè la gent li'n fera cas; eren altres temps, ho sé, però no aconsegueixo imaginar-me'l com aquests joves d'ara... en fi. El recordo sempre amb el somriure a la boca. Paquito, què fa ton pare? Bé, i vosté? Bé, també, au, vinga un recaet. De part seua. Aquesta era la conversa tipus que vam tindre durant molts anys, una cosa tòpica però sincera, d'una afabilitat que sortia de l'ànima i no de la rutina.

Des d'aquestes ratlles desitjo recordar amb afecte un home d'aquells d'abans.

F. Delcastillo

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

concert

DIVENDRES 8 de GENER

THE
BRATWURST
SECRET

Bosc del port, a les 23:59h!

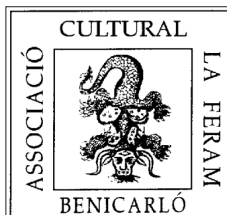
Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassó

3x4 info
La informació que es multiplica

www.3x4.info

Cultura
Món rural
Esports
Gastronomia
Classificats
Fotos
Música
Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

